

har været et stort Uæn, har forladt. Jeg spørger mine Herrer Modstandere, om de ville svare mig paa, om det virkelig er rigtig. Det skulde de have betænkt, før de stemte mod min Paragraf. Dernæst skal for det Andet hun, Ægtehustru, den fraskilte og forladte Hustru, finde sig i faae Hjælp i den Form, som Fattigvæsenet bestemmer. Hvis hun har med et omsigtsfuldt Fattigvæsen at gøre, saa faar hun det som Naturalhjælp, medens hun i Almindelighed vilde foretrække Kontanter. Det faar den Anden, hun faar Kontanter, medens Ægtehustru maa finde sig i, hvad Fattigvæsenet kan gjøre for at chikanere hende. For det Tredie skal Ægtehustru, som er forladt af sin Mand og maaft sidder med 5—6 Børn, være underkastet Fattigvæsenets Kontrol med Hensyn til, hvorledes hun benytter Understøttelsen. Væg vel Mærke til det! Den Anden skal ikke under Kontrol — og det stemte Thinget frist væk for, at det ogsaa var Noget, der var overflødig, skjøndt der staar i Christian den V's Lov, at den, der ikke kan være sin egen Bærg, skal have en Bærg. Denne Paragraf fornegtede man rask væk. Og hvem trænger dog mere til en Bærg end et saadant Barn, der hverken kjender Fader eller Moder; men dette fandt det høie Thing ikke. Saalænge overhovedet Hjælpen løber, skal hun være underkastet Fattigvæsenets Disciplin; det er Ægtehustru og Ægtebarnet, som er forladt af en Mand, der maaft er en Sømmel, som er løbet væk fra dem. Hun skal være under Disciplin i hele sin Leven og Færden i Forhold til Barnet, medens den anden, den lefsærdige Tøite, kan danne sig et helt Embede og sidde med 3—400 Kr. om Aaret, saa at det vilde være en hel Vefindighed, hvis hun gif hen og gittede sig. Ja, jeg haaber, at Landsthinget kasserer dette og siger: det kan vi ikke bruge. Om det havde kunnet bruge mine Paragrafer, er noget Andet, men jeg vil i det Mindste haabe, at det ikke kan bruge dette. Der kan man tale om en Krænkelse af Ægtehustru, naar man sætter hende under den lefsærdige Tøite, som maaft gjør sig et Embede af at faae Børn. Der var en Herre, som drog i Tvivl, hvad jeg sagde om de Kvinder, som sidde med 4—5 Børn; men den Mand, hvis Ord jeg her støtter mig til, siger, at han har truffet det adskillige Steder, og jeg tror ikke, at denne Mand farer med Ufandhed. Det er imidlertid ikke nok med disse tre store Indgreb i Ægtehustruens Ret; men endvidere udsetter Ægtehustru, den fraskilte eller forladte, sig for, at Fattigvæsenet, hvis det finder det mere økonomisk, indlægger hende og Børnene paa Fattighuset eller i store Anstalter, hver i sin Afdeling,

saa at det altfaa tager Moderen fra Barnet. Det var det, man raabte Af og Ve over fra enkelte Sider i Thinget forleden Dag, da jeg forlangte, at, naar Faderen havde fuldt sit Barn, og Dvirgheden erkjendte, at han isølge hele sin aandelige Person og økonomiske Stilling kunde give Barnet en langt bedre Opdragelse end Moderen, saa skulde han med Dvirghedens, eller man kunde gjerne tilføie, med Justitsministerens Tilladelse have Barnet. Hvad svarede Thinget? Det svarede „Nei“, men derimod gaar det hen og stiller Ægtehustru saaledes. Endelig kan Ægtehustru, den fraskilte med mange Børn, som har havt en Sømmel af en Mand, ikke modsætte sig at blive hjemsendt til Mandens Forsørgelsekommune. Man tænke sig nu en saadan Arimelighed, at, naar hun er i Kjøbenhavn og Manden er Vester fra, saa skal hun finde sig i at blive sendt derover. Det er det, vi byde Ægtehustru, den forladte og fraskilte, i det Forslag, som man her staar og holder Vortaler over og siger er noget ganske Fortrinligt. Jo Tak! Man har fornøget Barnets særlige Retstrav paa ethvert Punkt, og desuden har man sat den separerede og fraskilte Hustru under den lefsærdige Tøite. Det er det, vi have gjort ved, hvad vi forrige Gang vedtog; men jeg haaber, at Landsthinget paa ingen Maade gaar ind derpaa. Ja, den ærede Ordfører (A. Sørensen) kan gjerne le høit af det, men vi ere ikke til Ende med den Sag endnu, selv om saa ogsaa Landsthinget skulde gaa med, der kommer et Esterpil til den Historie. — Endskjøndt der kunde være Aaledning til at fremhæve mere af dette, saa tør jeg dog ikke læse mere op, men skal henvise til „Berlingske Tidende“ for i Aftes; der staar dette og mere til. — Jeg paastaar altfaa, at ved at sætte den Uægtebarnemoder med sine Børn langt over og give hende langt flere Forrettigheder fremfor Ægtehustru, den forladte og fraskilte, saa krænke vi Ægtestabs Institutionen. Jeg paastaar endvidere, at et Folks kosteligste Klenodie er Sædeligheden, og jeg understriver, hvad Bjørnson svarede paa en Adresse, han modtog fra en Del af Folke-thinget: Ser Kamp for Ret og Frihed og mod Provisorierne har Intet at betyde, dersom ikke Sædeligheden staar som Numer Et imellem Ser. Vi vare altfaa forleden Dag ved Afstemningen nær ved at vinde Slaget, og jeg er bemyndiget til at erklære, at hvis vor Aldersformand, det ærede Medlem fra Sorø (Alberti) — han var borte paa Grund af Eygdom — havde været her tilstede, vilde han have stemt baade for Navneparagrafen og for, at Vøndomsfødsler paa Fødselsstiftelsen skulde